

Sygn. akt IV CSK 262/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. G.
przy uczestnictwie B. G., G. I., H. W., E. G., E. W. i E. R.
o stwierdzenie nabycia spadku po I. M. S.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczek postępowania
G. I., H. W. i E. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 lipca 2017 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku, uczestniczki H. W., G. I. i E. W., zarzucając naruszenie art. 945 § 1 pkt 1 k.c. i art. 233 § 1 w zw. z art. 286 k.p.c., wniosły o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W końcowej części uzasadnienia skargi znalazło się kilka zdań stanowiących uzasadnienie tego wniosku. Pełnomocnik skarżących stwierdził, że „w ocenie niżej podpisanego wyeksplikowane powyżej wątpliwości stanowią o zasadności skargi kasacyjnej, jak również o celowości przyjęcia jej do rozpoznania. W sprawie istnieje bowiem istotny problem prawny dotyczący zasad dopuszczania i przeprowadzenia dowodów z prywatnych opinii biegłych, jak też dowodu z przesłuchania tychże w charakterze świadków (...). Równie istotnym zagadnieniem prawnym jest możliwość skorzystania przez Sąd z regulacji art. 286 *in fine* k.p.c. dopuszczającego uzyskanie opinii uzupełniającej od innych biegłych, aniżeli sporządzający opinię. W tym kontekście powstaje pytanie o możliwość przesłuchania w charakterze biegłego specjalisty posiadającego stosowną wiedzę oraz uprawnienia, który uprzednio wydał opinię prywatną.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z przyczyn określonych w tym przepisie, co powinno zostać wykazane i należyście uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Skarżące nieskutecznie powołały się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi, gdyż nie uzasadniły twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49,

z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uczestniczki odwołały się jedynie do uzasadnienia podstaw skargi, a wyrażenie przez autorki skargi przekonania, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może zastąpić wykazania przyczyny przyjęcia jej do rozpoznania.

Niewykazana pozostała również przyczyna przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Powołanie się na nią w skuteczny sposób wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne.

Uczestniczki nie tylko nie przedstawiły w skardze takiej wymaganej, odrębnej argumentacji prawnej, lecz przede wszystkim nie wskazały problemu, który stanowiłby istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pierwsza z powołanych w skardze kwestii dotycząca „zasad dopuszczania i przeprowadzania dowodów z prywatnych opinii biegłych” nie została rozwinięta, ani ujęta w sposób skonkretyzowany, natomiast kwestia druga ujęta jako pytanie „o możliwość przesłuchania w charakterze biegłego specjalisty (...), który uprzednio wydał opinię prywatną” nie budzi wątpliwości, a już z pewnością wątpliwości poważnych. Konkludując, skarżące nie wykazały, że w sprawie występuje istotny, abstrakcyjny problem prawny, którego rozwiązanie wywołuje poważne trudności i wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.